Parašė Viktoras Lisauskas
Ketvirtadienis, 17 Gegužė 2012 08:24

Skritulių komplektacija priklauso nuo to, kokią žuvį tikitės sugauti: daugelyje vandens telkinių gyvena bent po dvi plėšriųjų žuvų rūšis, todėl savuosius skritulius stengiuosi “pateikti’ taip, kad jam negalėtų atsispirti ne tik lydeka, bet ir smulkesni gyvūnai.

Klasikinė skritulio komplektacija yra nesudėtinga – apie 15 m storio valo, 15 g svoris ir metalinis pavadėlis su trišakiu kabliuku. Tačiau sistema dėl savo “gremėzdiškumo” tampa nepatogi, ir suvilioti ja plėšrūnę (ypač jei jų yra nedaug, o maisto – užtektinai) pasidaro praktiškai neįmanoma. Aš pats savuosius skritulius komplektuoju pagal savo sistemėlę. Ši konstrukcija sudaryta iš pagrindinio 0,30 mm storio valo ir dviejų pavadėlių. Ant skritulio būgnelio vynioju apie 20 m pagrindinio valo – to visai pakanka bet kuriame vandens telkinyje. Pirmasis 0,22 mm storio pavadėlis naudojamas “atskirti” 30 mm valą su pagrindiniu 10 – 20 g svareliu nuo antrojo pavadėlio, prie kurio kabinama žuvelė.

Jei gaudome didžiąsias plėšrūnes, tada rišame stambią, ilgesnę nei 15 cm gyvą žuvelę. Vietoje antrojo pavadėlio rišame du atskirus 20 – 30 cm pavadėlius. Ši konstrukcija ne tik paslepia storąjį valą bei svarelius nuo plėšrūno akių, bet ir suteikia jaukui galimybę laisvai judėti. Žvejojant rudens pabaigoje, kuomet reikia išlaikyti gyvą žuvelę kuo arčiau dugno, prie pirmojo pavadėlio kabinami papildomi 10 g svareliai.

Yra ir sistemėlė skirta nuodugniam konkrečios vandens telkinio atkarpos patikrinimui. Ši konstrukcija įdomi tuo, kad suktukas priverčia žuvelę judėti ratu. Skrituliui lėtai plaukiant, žuvelė suka ratus vis naujoje vietoje. Tokiu būdu gaudant žuvį yra svarbu, kad žuvelė būtų aktyvi ir nuolat judėtų. Kitu atveju šios sistemos naudojimas neturi jokios prasmės. Svarelius geriausia naudoti šiek tiek sunkesnius – tai suteikia sistemėlei stabilumo ir išlaiko pavadėlius įtemptus.

Skritulių komplektavimą užbaigiu kabliukų ir gyvos žuvelės kabinimu. Naudojant skritulius, žuvis dažniausiai gaudomos ne “pakirtimo”, o ”pririšimo” būdu. Tai daroma dėl paprasčiausios priežasties: kol spėji “nusikapstyti” iki apsivertusio skritulio, plėšrūnas jau būna įrijęs gyvą žuvelę arba ją, jau aplamdytą, išspjovęs. Tai vyksta dėl to, kad kramtydama gyvą žuvelę plėšrūnė pajuto “geležį” – kabliukus. Todėl gyvos žavelės kabinimui skiriu išskirtinį dėmesį. Pats kabinimo būdas priklauso ir nuo naudojamos žuvelės rūšies. Plėšrūnėms gaudyti su karosiukais iki 10 cm ilgio esu sugalvojęs du kabinimo būdus: pirmuoju būdu du vienakius perveriu prieš ir nugaros peleko, antruoju – dvišakius kabliukus veriu per analinę angą, o vienakį – per viršutinę žuvies lūpą. Žuklaujant sistemėle skirta nuodugniam konkretaus vandens telkinio atkarpos patikrinimui, patogiau kabinti žavelę už nugaros. Stambesnius (ilgesnius nei 15 cm) karosiukus kabinu dviem dvišakiais, kurių pirmąjį veriu prie žiaunų dangtelio, o kitą – po nugaros peleku. Masalu dažniausiai pasirenku 8 – 12 cm ilgio karosiukus: jie labiau tinka plėšrūnėms dėl savo dydžio, be to, yra aktyvesni už stambesnes žuvis. Žvejojant antroje rudens pusėje, kuomet visų žuvų aktyvumas sumažėja, tai tampa labai svarbu. Šiuo metų laiku keičiasi ir plėšriųjų žuvų taktika: jos traukiasi į gilesnes vietas ir laikosi arčiau dugno. Todėl be galo svarbu, kad pati gyva žuvelė laikytųsi kiek galima arčiau dugno; karosai, šiuo atveju, tinka labiau nei judriosios kuojos.

Parašė Viktoras Lisauskas
Ketvirtadienis, 17 Gegužė 2012 08:24

